Δεν έχει πάρκινγκ στην Κόλαση και το σέρβις είναι άθλιο

Γιώργος Κτενάς

«Τι είναι ο Διαφωτισμός», αναρωτιόταν ο Καντ ήδη από τα τέλη τού 18ου αιώνα. Μια πρώτη απάντηση προσπάθησε να δώσει ο ίδιος, σε φράση με συμπικνωμένα νοήματα: «Διαφωτισμός είναι η έξοδος του ανθρώπου από την ανωριμότητά του. Για την οποία όμως ευθύνεται ο ίδιος». Δηλαδή η αποτίναξη της μεσαιωνικής κοσμοθέωρησης, του θεοκεντρικού κοσμοειδώλου, που έφερε στο προσκήνιο την κριτική σκέψη. Εγκαταλείφθηκε το παραγωγικό μοντέλο (στο οποίο πηγάζουν όλα από τη γενική αρχή: θεός, άρχοντας, Κράτος) και στο προσκήνιο βρέθηκε το επαγωγικό.

Με τον φόβο ότι αυτά τα νέα δεν έχουν φτάσει ακόμα στην Ελλάδα, να συμπληρώσουμε ότι χρειάστηκαν αρκετοί αιώνες μέχρι να ανατραπεί το γεωκεντρικό μοντέλο του σύμπαντος: Από τον Αριστοτέλη μέχρι τον Γαλιλαίο (με τον Πτολεμαίο να σώζει επιμελώς τα φαινόμενα), **το κοσμοείδωλο ανατράπηκε μόνο όταν για τη θέση του υπήρξε ένα άλλο, έτοιμο, προκειμένου να το αντικαταστήσει.** Και μπαίνει το ερώτημα: Μήπως το ίδιο ισχύει στο πολιτικό πεδίο (χαρακτηριστικό είναι το ψεύτικο δίπολο που καλλιέργησε ο ΣΥΡΙΖΑ ως μνημόνιο – αντιμνημόνιο, ενσωματώνοντας τελικά μεγάλο μέρος του ακροατηρίου του στη μνημονιακή κουλτούρα) αλλά και στις καθημερινές, προσωπικές σχέσεις;

Ακόμα και στις ερωτικές, όταν πολλές φορές τα ζευγάρια παραμένουν για καιρό μαζί, χωρίς να προκύπτει από πουθενά ότι θέλουν ή μπορούν να το κάνουν. Όσο δεν υπάρχει όμως έτοιμος ένας άλλος κόσμος, μία άλλη προοπτική συντροφικότητάς δηλαδή, δυσκολεύονται να δώσουν τέλος στην κατάσταση που βιώνουν. Ο στίχος «Δεν έχει πάρκινγκ στην Κόλαση και το σέρβις είναι άθλιο»*, εκφράζει με ακρίβεια αυτή την κοινωνική πραγματικότητα και είναι παρφουμαρισμένος με το εκλεπτυσμένο

άρωμα της ποίησης των Beat δημιουργών. Ειδικά στη γυναικεία φύση, που η διαδικασία τού άλλοθι, ως χειρονομία απενεχοποίησης ή ακόμα και ερωτικής ενσωμάτωσης, λειτουργεί με αυτόν τον τρόπο. Με ύψιστο αφαιρετικό άλλοθι για μία γυναίκα, προκειμένου να χαρίσει τον εαυτό της σε έναν άντρα, το χιούμορ που ανακαλύπτει σε εκείνον.

Και παρουσιάζει ενδιαφέρον το γεγονός ότι στον Σίσυφο και τον μύθο του απεικονίζεται, σε μεγάλο βαθμό, η δυναμική που αναπτύσσεται στις σχέσεις των ανθρώπων, στον δρόμο της αυτοπραγμάτωσής τους. Αν θυμηθούμε τι μας λέει ο Φιλήμονας Πατσάκης στο έργο του *Ο ευτυχισμένος Σίσυφος*, για τα μακραίωνα μηνύματα του μύθου, θα αναλογιστούμε ότι κορυφαία στιγμή για τον Σίσυφο δεν αποτελεί το ανέβασμα του βράχου ή όταν τον βλέπει να κυλάει ξανά προς τα κάτω. Αλλά όταν αρχίζει η δική του κατάβαση: *«Τι προσδοκά, τι σκέφτεται, υπάρχει χώρος για την ελπίδα; Η ανθρώπινη καρδιά μπορεί να γεμίσει με τον αγώνα για την κορυφή;»*. **Ένας ατομικός, προσωπικός Διαφωτισμός, που θα βοηθήσει τους ανθρώπους να ωριμάσουν κατά τον Καντ και, παράλληλα, να ωριμάσουν οι σχέσεις τους, είναι το ζητούμενο της εποχής.** Κάθε εποχής. Αρκεί να μην ξεχνάμε πως ο Διαφωτισμός ήταν εκείνος που οδήγησε, τελικά, στη Βιομηχανική Επανάσταση και εκείνη με τη σειρά της στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Δεν χρειαζόμαστε δηλαδή φωτοδότες τύπου Ρουσσώ, Μοντεσκιέ και Άνταμ Σμίθ, αλλά την ανάδυση του αυτεξούσιου συλλογικού ατόμου για την πραγμάτωση της αλλαγής που εδράζεται στο μέρος και διαχέεται στο όλον.

* Στίχος δανεισμένος από την ποιητική συλλογή *Οι αόρατοι άνθρωποι*, του Χρήστου Ξανθάκη (εκδ. Οδός Πανός)
** Ο *ευτυχισμένος Σίσυφος*, Φιλήμονας Πατσάκης, εκδ. Εξάρχεια.